

Regnskabsaar, vil for forrige Aar, altsaa det første Aar, for hvilket den overordentlige Indkomstskat gælder, komme ind under den nye Lov og derved blive beskattet efter helt andre Principper og maaske med en større eller maaske med en mindre Beskatning end efter Loven i Fjor, alt efter som Indtægternes Størrelse er.

Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, om det ikke var hensigtsmæssigt at fastsætte en anden Betalingstid end den i Loven stipulerede, 1. December. Det er jo ofte fra den højtærede Finansministers Side blevet fremhævet, at det var smaat med Finanserne, men saa undrer det mig noget, at Betalingstiden er blevet udskudt saa længe. Skattemyndighederne har tilendebragt deres Arbejde længe før den Tid, og det vil være rimeligt, at Statskassen kommer til at nyde godt af Skatterne paa et tidligere Tidspunkt.

I § 10, 2det Stykke, gives Bestemmelse om, at Finansministeren „skal for de 3 fornævnte Skatteaar være berettiget til at kræve saavel ordentlig som overordentlig Indkomstskat betalt af den skattepligtiges fulde Indkomst, selv om han ikke har gjort Selvangivelse af sin Indkomst og Formue“. Det forekommer mig, at der maa noget nærmere Bestemmelser til om, hvor længe Finansministeren kan bevare dette Krav. Og i hvilken Udstrækning gælder dette Krav? Kan det kun bringes til Effektivitet, naar Myndighederne tilfældigt kommer i Besiddelse af Oplysninger om, at den paagældende er ansat til for ringe Skat, eller ligger der i denne Bestemmelse en Berettigelse for Skattemyndighederne til at bringe andre Foranstaltninger i Anvendelse end dem, der i Almindelighed gælder for Fastsættelse af Indtægten i Henhold til Loven om Indkomst- og Formueskat af 1912?

Jeg vil gerne benytte Lejligheden, medens jeg nu har Ordet, til at bringe en Sag frem, som i og for sig ikke vedrører denne Lov, men dog staar i nær Forbindelse med Indkomst- og Formueskatten. Hele Princippet for Indkomst- og Formueskatten og Behandlingen af de Sager, der hører der ind under, er jo, at Behandlingen skal foregaa paa en saadan Maade, at den ikke volder Skatteyderne Vanskeligheder og unødvendige Ubehageligheder, og der er da ogsaa fastsat i Loven om Indkomst- og Formueskat, at alle de, der selv opgiver deres Indkomst, har Krav paa, at ingen faar at vide, hvilken Indkomst de opgiver. Der er strenge Bestemmelser om,

at de, der har med Skattesagerne at gøre, de kommunale Raad og Ligningsmyndighederne, ikke maa bringe til andres Kundskab, hvad de erfarer. Denne Bestemmelse er blevet ganske illusorisk. Disse Bemærkninger skulde egentlig nærmest henvendes til den højtærede Indenrigsminister, som desværre ikke er til Stede her i Salen; thi det er paa Grundlag af den kommunale Beskatning, denne Tavshedspligt brydes, idet man har set, navnlig i Aar i stærkt tiltagende Grad, en Offentliggørelse af Skattesatserne i de forskellige Kommuner med Tilføjelse af Kommunens Skatteprocent, og for at der ikke skal være nogen Tvivl til Stede, tilføjer Blade, som føler sig kaldede til at være et Hestehoved forud for andre, at naar man multiplicerer den opgivne Skattesats med et eller andet Tal, kommer man til Mandens virkelige Indtægt. Jeg mener, dette maa være ganske i Strid med de Forudsætninger, der ligger til Grund for Loven om Indkomst- og Formueskat, og jeg tillader mig at opfordre den højtærede Indenrigsminister til at træffe Foranstaltninger til at hindre dette Misbrug. Jeg tror ganske sikkert, man kan betegne denne Fremgangsmaade som ulovlig.

Hvad den i Lovforslaget indeholdte Skala angaar, og om den er større, end den behøver at være, derom vil det være umuligt for Øjeblikket at have nogen begrundet Mening. De Oplysninger, vi tidligere og nu ogsaa i Dag har faaet fra den højtærede Finansminister, er ikke saa fyldestgørende, at de er i Stand til at give Tingets Medlemmer Lejlighed til at bedømme, hvor stor en Indtægt dette Lovforslag vil indbringe, eller hvor stor en Indtægt Statskassen behøver. Alt dette mener jeg bør være Genstand for nøje Overvejelse i det Udvalg, hvortil Sagen vil blive henvist, ligesom ogsaa Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør forlade det Grundlag, hvorpaa Loven af 10. Maj 1915 er bygget, og gaa over til Merbeskatningsprincippet med visse Undtagelser, saaledes som det er formuleret i det foreliggende Lovforslag.

Dalsgaard: Jeg kan i Aar som i Fjor dele den Opfattelse, som allerede i Dag er gjort gældende baade af den højtærede Finansminister og af den ærede sidste Taler (Piper), at det kun er rimeligt og naturligt, at de mange Selskaber og andre næringsdrivende, som Krigssituationen har bragt meget store Indtægter, ogsaa i ret rundelig Grad kommer til at bidrage til Lægedom for de økonomiske Saar, som